

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1899-1901. L
84:1 - 120**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste.

Mycket tack för det långa, färligt trefliga
brevet, som jag läst med stort nöje just nu.
Jag blef mycket röd öfver hvad du skref om
Herrgårdssägner, snart tror jag jag är ensam
om att ej vara nöjd med dem. Jag är naturligt-
vis nöjd med dem därför att de gjort lycka,
men jag lärte om dem i somras och jag var
ej nöjd för min egen del. De kan väl vara fantastiska
i ämne, men de är för tåna i stil, jag tycker egentli-
gen bara om Fru Song och om beskrifningen på kon-
beridarnas häst på slutet, som ej går utan att det ifrågasätts
för honom. Det är ett rart kreatur. Men jag skall
aldrig glömma violerna, som växte upp öfver min
säng om nätterna sedan jag skref dem på dagen,
jag kunde ha lika goda skäl som "Prinsessan" att säga
att jag skrifvit i träns, det var något som ville
bli skrifvet. På dagarna hade jag ständigt, dof huf-
vudvärk och när jag skref något, som ej var annor-
till behag, så värkte hufvudet, så att jag måste sluta
men kon jag så inna i rätta spåret försvann
hufvudvärken, så länge som jag skref och tog
vid, då jag slutade. Det är i alla fall roligt
att du kände violkraften och snällt att de
skrifver det. Jag tänker nog, du varit med i
Ingrid, såsom du är med i nästan alla mina
fruntimmer, men jag minns, att det var du
där Fritiofsvären, och jag hade fått ett sådant
starkt intryck af Elfrida och Elsa. Elfrida
blef fulare och mer omänsklig, och Elsa mer
öfverjordisk för hvar gång jag såg dem.
Det var från dem jag fick idén om La Belle
och La Bête, och det var väl därför fick du

ej dugade till konstnär. Sedan blef det väl oer-
ty om Elsa vet jag absolut intet. Och på slutet är det
Sofiahemmet, hvad det ämbä är märkvärdigt att kunna
följa allt det virke, hvaraf en roman plockas upp! Och så
varm om hjärtat, som du blir, då du tänker på
Sofiahemmet blir jag, då jag tänker på vår förtä-
lid, på Landskrona, då du kom med slafvor i släp-
tåg, och på Gotland, aldrig har du gjort en män-
niska så lycklig. Det är synd om dig, som
bara tänker på den tiden med pina. Du
var ju dock så mycket annat än det och för
en tacksamare åhörare har du aldrig
skänkt ut allt hvad som lifvet gett dig af löjen
och läror. Och svårt förälskad var jag ju, men al-
drig har jag hört dig mer briljant än på den tiden,
då du först uppmärksade dig för mig. Men där-
vidlag, kan jag nog vara partisk. Men man kan inte
sänera ut något ur sitt lif, utan Pirby hade du
kunnat ej kommit helstämmand från Sofiahemmet. —
Ja nu kommer jag att skriva helt annat än som
var meningen, så jag började.

Tack för porträtterna. Kameran är utmärkt, det
är vi som ej kunna stå, denna gång, är det jag, som ej
hållit upp ögonen. I alla fall äro vi ganska trefliga på
ett där jag står och du sitter, det kunna vi nog använda
ingensmerket och de ville retuschera dig litet just vid hakan
där linien är för skarp. Mamma är utmärkt och likaså
steniga Arabien och de små Flodakullorna äro ju en
tafla af Horn. Mycket tack. Kameran är nog inte
förstörd. Det är ett stort nöje.

Hejls Karl och tacka, men jag kan ej skriva i Huv-
delstidningen nu, bl. annat därför att jag i går skref
nej på en likadana uphållan från Aftonbladet.

Här är mycket stilla hos oss, men staden är lifligare
än på sist tillid. Den har på en gång blifvit så full af
skolbarar.

minniga
och
Din
Sofia